

Kendimi bir berzahta görüyordum. Hangi tarafa gideceğime karar veremediğim, çünkü hangi yola saparsam diğerlerini öksüz bırakacağımdan korktuğum bir sapakta.

Bu yüzden kendimi sığdıracabileceğim bütün karpuzlara sarılırken görüyorum. Ataletimin özü burada. Basitçe *doktora yapacağım* diyemiyorum, daha da basitçe *çalışıp evi geçindireceğim* diyemiyorum, yanında yazı yazmam gerekiyor, bir yandan *iyi baba* olmaya çalışıyorum, bir yandan *geek* geçiniyorum, sadece mesleğime has işler peşinde değilim ve bir yandan da her şey hakkında fikir sahibi olmayı istemek gibi bir özümlüm var. *Umurumda değil* dediğim (her ne kadar çok görünse de) fazla konu yok, gerçekte her şey umurumda, velakin kimseye anlatacak kadar toparlayamıyorum kendimi.

Sabit bir gelirim olsa, muhtemelen sadece yazı yazardım. Sabahları bulabildiğim kahvelere uğrar, insanların yüzlerine bakarak yazı yazar, akşamları da bunları toparlardım. Hayat buna izin vermiyor.

Doktorayı annem mutlu olsun diye bitirmek istiyorum, bir de çalışmak zevkli, ancak muhataralı konularda (mesela insansız uçakların daha iyi görmesinde, kameraların insanların yardımı olmadan takip edebilmesinde, bilgisayarların insanların okuyabildiği her şeyi okuyabilmesinde) çalıştığım için ahlaki kaygılarım var. Daha çoktu. Artık yavaş yavaş insanın vazifesinin bu olduğuna, kendine yeten makineler icat ettikten sonra insanın vazifesinin de sona ereceğine inanıyorum. Kıyamet belki de *Singularity'dir*.

Dünya da bana yardımcı olmuyor. Net cevaplar vermiyor bana. Eskiden her şeyi çözebileceğim araçlarım vardı, artık her şeyi anlatması ne kadar uzun sürüyor.

Ne kadar uzun ve ne kadar karmaşık.